

Кейси Уест

Нощта на откраднатите целувки

Кейси Уестъ

НОЩТА НА
•• ОТКРАДНАТИТЕ ••
ЩЕЛУВКИ

Превод от английски:
Емилия Ничева-Карастойчева

Kasie West

ON THE FENCE

Copyright © 2014 by Kasie West

Кейси Уест

НОЩТА НА ОТКРАДНАТИТЕ ЦЕЛУВКИ

Превела от английски: *Емилия Ничева-Карастойчева*

Дизайн на корицата: *Фиделия Косева*

© ИК „ЕМАС“, 2021

Всички права запазени!

1.

Форсиран, двигателят простена недоволно. Жълтата линия по средата на шосето пробягваше замъглена вляво от мен. Океанът вдясно не изглеждаше никак смутен. Създаваше впечатление, че изобщо не се движа бързо. Плавните завои ме приканваха да ги вземам с висока скорост. Натиснах още малко педала на газта и колата се спусна напред. Сърцето ми затуптя бързо. Не можех да сваля усмивката от лицето си. Вятърът нахлуваше вътре, развяваше косата ми и сушеше потта по челото ми след последната тренировка за тази учебна година.

Червено-сини светлини блеснаха в огледалото за обратно виждане. Понадигнах крак от педала за газта, сякаш това щеше да помогне. Огледах се къде да отбия. Вече съчинявах история. Когато полицаят стигна до прозореца с тесте фишове в ръка, бях подготвила два възможни сюжета.

Видях лицето му и оправданията ми се изпариха. Въздъхнах и спуснах стъклото.

– Шарлът Рейнолдс... Срещаме се пак – каза той.

– Здравейте, полицай.

– За кой път? Трети?

– Така ли? – Гадост. Каква е вероятността едно и също ченге да ме спре три пъти. – Татко ви изпраща поздрави.

Той се засмя.

– Баща ти е добър полицай, но няма да се измъкнеш. Караше над разрешената скорост с двайсет и четири километра в час.

– Сериозно? Не може да бъде.

– Може. Дай ми шофьорската си книжка.

– Ще ми позволите ли да видя радара? Да се уверя, че не сте сгрешили?

Той повдигна вежди. Подадох му неохотно шофьорската си книжка. Татко щеше да ме убие.

Влязох вкъщи и захвърлих чантата под масата в антрето. Още бях ядосана заради глупавия фиш.

– Къде сте! – изкрещях.

Последвах звучния смях и отидох в кухнята. Върху плота стоеше блендер, заобиколен от шише сос „Табаско“, кетчуп и яйчени черупки. Гейдж вдигна глава и улови погледа ми.

– Чарли! Точно навреме!

От вратата надушвах ужасното смути, което бяха забъркали. Миришеше на изгнили домати.

– О, не.

– О, да. – Нейтън ме хвана през рамо и ме придърпа към плота. – Вземай чаша.

Върху плота се прибави още една чаша.

– На три ги изпиваме! – обяви Гейдж и напълни пет чаши с пенестия буламач.

– Защо го правите? – Обходих с поглед четирите момчета около кухненския остров. Тримата ми братя, Джером, Нейтън и Гейдж. Четвъртият, Брейдън, ми беше почти като брат; живееше в съседната къща през дванайсет от общо шестнайсетте ми годишни живот и винаги беше наоколо.

– Първо, да докажем, че можем. Второ, да си подготвим стомасите за юмруците утре на мача.

– Накратко, защото сте идиоти.

– Да. – Гейдж вдигна чашата си. – Готови!

– Който изгуби, се омазва – каза Брейдън.

– Да, хайде! Искам да потичам, преди да се стъмни. – Подуших слюзестата течност отблизо. Не биваше. Миришеше по-зле от шкафа за обувки на Гейдж.

– Тя ще се издъни. – Нейтън ме посочи. – Уплаши се.

– Не, ти протакаш – срязах го.

Беше напълно прав. Нямах да пресуша чашата. Нито пък те. Играта ми беше позната. Е, не точно тази, но се бях нагледала на най-различни нейни варианти. *На три всички скачат в басей-*

на. На три всички започват да крещят „Аз съм скапаняк“ посред мола. На три всички облизват човека вдясно. Игра на блъфиране. Ако един успее, другите правят нещо глупаво за наказание. Ако никой не го направи, всички печелят.

Единствената ми грижа беше Брейдън. Братята ми бяха отворена книга. Още когато влязох в кухнята, бяха наясно, че няма да изпият отровния буламач – четеше се по лицата им, разкривени от погнуса. Брейдън обаче, след толкова години, си оставаше загадка. Погледнах го и той ми се усмихна.

Страх ли те е?, оформиха устните му.

Поклатих глава. Очите му бяха лешникови, понякога по-зелени, друг път по-кафяви. В момента бяха по-зелени и аз се запитах дали цветът издава намеренията му. Ще изпие ли тази гадост?

– Затваряме очи! Вдигайте чашите! – разпореди Джером.

Затворих очи. Не исках да се омажа с това и да се къпя два пъти – преди и след кроса.

– Едно...

До мен Брейдън прочисти гърло. Блъф, нали? Няма да го изпие.

– Две...

Лакътят му сръга моя. Опитва се да ме измами. Значи ще го изпие.

– Три...

По-добре да го изпия, вместо да ми лепне по кожата. Пресуших чашата на три грамадни глътки. Повдигна ми се само малко.

– Чарли! – простена Нейтън. – Сериозно?

Четиримата държаха по една пълна чаша.

– Ха! Баня! За вас! – Погледнах Брейдън. Изглеждаше самодоволен, макар да беше изгубил. Беше наложително да изуча триковете му, та занаят да си спестя гадните наледи по езика. А и стомахът ми не беше никак щастлив. – Ммм... Приятен вкус на доматино сокче.

– Никога не излизай с момчета, които пият доматино сокче – посъветва ме Гейдж.

Подбелих очи. Бях навършила шестнайсет, докогато важеше официалната забрана на татко за ходене на срещи. Оттогава братя-

та ми постоянно изреждаха дисквалифициращи момчешки недостатъци. Съберях ли в списък всичките, изброени през последните шест месеца, на света нямаше да остане подходящо гадже за мен.

– Защо? – поинтересувах се.

– Защото не може да се има доверие на тип, който *ни* зеленчуци. А и доматиеният сок оставя гаден дъх.

Цялата ми уста се сгорещи от гъстия привкус на кетчуп; после черният пипер се задейства и надигна нещо кисело в гърлото ми.

– Какво сте сложили в това? – Обърнах се и се нажабурках над кухненската мивка. – Не чувам душа! – Блъвнах вода с гнусен розовеникав цвят.

Зад гърба ми се разнесе охкане и пуфкане. Четиримата изсипваха червената гадост върху главите си. Не си струваше вкуса в устата ми. Нажабурках се с още една грамадна шепа вода.

– Добре... Беше забавно. Утре ще ви нокаутират на мача.

Избутах Брейдън от пътя си и тръгнах към коридора. Брейдън се ухили, явно разбрал, че той е причината да се нагълтам с напитката.

– Чакай! – подвижна Джером. – Ще дойда да тичам с теб.

– Няма да те чакам да се къпеш – подвигнах в отговор.

Наведох се да си пристегна връзките на маратонките. Джером си приглади косата, почервеняла от кетчупа.

– Какво къпане? Само да си взема маратонките...

Призляваше ми от миризмата, носеща се от Джером. Вероятно защото ми напомняше какво има в стомаха ми. На всичкото отгоре беше душна лятна нощ. Горещина плюс влага не е любимото ми време за кросове.

За да се разсея, се опитвах да разпознавам дърветата в парка. Най-големите са евкалипти; растат навсякъде по крайбрежието. Явно харесват солен въздух. Добре им е дори където живеем, на петнайсетина километра от океана.

– Осем седмици лято. – Джером прекъсна мислената ми викторина за определяне на дървесни видове. – После пак сме в окови.

– Не ми напомняй. Ти поне имаш някаква свобода.

– Свобода в колежа? Така ли си го представяш?

– Ами... да!

Той се разсмя с глас.

– Е, донякъде е така. Но имам лекции и тренировки. Не е идеално щастие.

– Предупреди ли Нейтън? Той си чака свободата.

– Не му трябва. Без правила и режим Нейтън ще се чуди къде да се дене.

– Вярно.

Джером ме погледна. Беше леко запъхтян. Стана ми приятно, че все още мога да надбягам най-големия си брат. Не бях дори задъхана.

– А ти? – попита той. – Някакви фантазии за последната година в гимназията? Така де... да ти ги избия навреме от главата.

– О, моля те. Вече ми е ясно. Постоянно вися с Нейтън, Гейдж и Брейдън, ако си забравил.

– Факт. Но може би са ти направили лоша услуга. Изстрада-ла си го, преди да го преживееш.

– Ще те надбягам по хълма – смених темата. От върха на хълма започваше петият километър. Стомахът ми изкъркори, несъгласен с предложението ми.

Джером обаче подвикна:

– Давай!

И нямаше връщане назад.

Когато се хвърлихме към стръмнината, забелязах, че не е просто влажно. Тъмни облаци висяха в небето. Дъждовни облаци. Джером ме изпревари през първите петдесет метра, но склонът беше голям. Пазех си силите. Джером отмаля, разбира се. Надбягах го. Горещ наведох, подпряна на колене. Вече бях задъхана.

– Славата те е развалила – отбелязах. – В момента всички халфове на света ти се смеят.

– Ха-ха! – Джером сви рамене.

– Май ще вали. – Погледнах пак нагоре. – Не знам дали ще можем да играем утре.

– О, ще играем. И в кал, и в блато.

Той си погледна ръкава и разчопли петно засъхнала червена каша. Стомахът ми се обърна.

– Чакай малко.

Отидох зад туфа храсти и повърнах. От миризмата ми се повдигна пак. Отдалечих се бързо, за да не повтарям действието.

– Гадно – констатира Джером.

Избърсах уста с опакото на дланта си.

– Да, суровите яйца не се връзват с кетчуп. Както и да е...
Вече ми олекна. – Вярно беше. – Хайде!

Затичах се към пътеката, която заобикаля парка и стига до нашия квартал.

– Не се ли пресилваш? – попита Джером, след като успя да ме настигне.

– Кой го казва? Футболният талант със стипендия в Университета в Невада? – Помнех онзи момент, когато разбра, че са му отпуснали стипендията. Мечтаеше да учи в Невада, но аз тайно се надявах да отиде в колеж по-наблизо. Не исках да се разделям с братята ми, исках да са до мен, на сигурно място. Бях много доволна, че Джером си идва вкъщи през летните ваканции. – Не се пресилвам. Трябва да дадеш най-доброто от себе си, за да си сред най-добрите, нали?

– Да речем.

– Да речем? Знам го от теб! Цитатът беше залепен на вратата ти. А и – обърнах се и посочих храстите – това не беше от преумора. Дори не съм задъхана. Повърнах коктейла, с който е оплескана блузата ти.

– Съгласен. – Джером кимна. – Защо го изпи?

– Моля?

– Защо го изпи? – повтори той. – Знаеше, че няма да го изпием.

Но не знаех какво ще направи Брейдън.

– Като онзи път, когато предположих, че няма да разцелувате когото ви посочат ли? Не познах. Падна голямо целуване. Дори Нейтън се включи. А аз трябваше да кажа на четирима непознати, че съм влюбена в кучето си, и да ги питам кой ще ми помогне.

Джером се разсмя. Остана без дъх и за малко забави ход.

– Наказанието беше смешно, но предизвикателството беше лесно. Затова го направихме. Ти защо се отказа? Не ти ли хареса кого ти избрахме да целунеш?

– Нещо такова.

Всъщност случайният минавач беше доста симпатичен. Опасявах се обаче, че няма да приеме добре жеста. Братята ми са страховтни. Привлекателни, с високи, атлетични тела и буреносно сиви очи. Повечето момичета дори ги описват като „много яки“. Сигурна съм, че момичетата, които целунаха, още разказват случката.

А аз... Аз съм си мъжкарана. През въпросния ден в мола, деня „Целуни непознат“, бях със суитшърт от тренировката по баскетбол; мазната ми коса беше вързана на опашка; устните ми бяха напукани. Не смятах да гледам как непознати момчета повръщат, след като съм ги целунала.

– Онзи тип щеше да припадне от възхита – изрекох гласно, макар Джером да очакваше по-смислен отговор.

– Да... Определено предизвикваш страхопочитание.

Джером съвсем забави крачка. Все едно сме тръгнали на разходка. Затичах се по-бързо.

– Вероятно е обида, но ще приема, че си съгласен с мен. – Махнах с ръка. – Хайде! Не се размотавай!

– Тъй вярно, тренер!

Прибрахме се вкъщи. Лепнех цялата. Краката ми се огъваха, все едно са от гума. Дробовете ми обаче бяха широко разтворени и в тялото ми шуртеше адреналин. Това бе една от причините да тичам. Чувствах се приятно опиянена.

По-късно вечерта се строполих в леглото, унесох се веднага и спах като пън. Не сънувах нищо.

И това бе другата причина да тичам.

2.

Беше валяло цяла нощ – не че бях чула нещо – и игрището в парка се бе превърнало в тинеста каша. Но както каза Джером, идеално за кален бейзбол.

Отборът ни стоеше в плътен кръг.

– Разгърнете се! – подвикна ни Джером. – И, Чарли, по-широк размах с ръката!

– Гледай си своята техника! – отговорих.

– Просто напомням.

– Знам как да играя.

– Да, Джером, Чарли знае! – Гейдж ме побутна с рамо. – Не ѝ казвай какво да прави.

От тримата ми братя Гейдж ми е най-близък. Само на него му се разминават шегичките по мой адрес. Главно защото са придружени от сладка усмивка и не мога да му се сърдя.

– Добре. Хайде! – Джером плесна с ръце.

Строихме се в редици. Пет минути преди края бяхме седем на седем. Чорапите ми бяха подгизнали; дланите ми се плъзгаха по коленете, когато се снишавах. Но щях да хвана тази топка! Джером подаде отличен пас. Улових топката и хукнах напред. Някой ме хвана за блузата. Отърсих се. Без малко да се изпързаям и да падна по гръб върху мократа трева.

Когато между мен и оранжевите конуси не останаха защитници, влязох в ролята на разпенен спортен коментатор.

– Тя прескача локва и се завърта. Тъчдаун! – Обърнах се и вдигнах топката високо във въздуха като трофей. – Да! Тя е невероятна! Най-добрата!

– Спри да се фукаш. – Целият в кал, Брейдън стана от земята. – Дразниш!

– Вкиснат си, защото не можеш да губиш.

Точно като братята ми, помислих си.

Той ме улови в мъртва хватка и кокалчетата на пръстите му остъргаха скалпа ми.

Мирис на мокра трева, пот и пръст изпълни ноздрите ми.

– Пфу! Вониш! Пусни ме!

– Това е вонята на победата.

– По-скоро смрадта на провала.

Той ме тласна право към мътна локва. Постара се да изгубя равновесие. Приземих се на длани и калта ме опръска по лицето.

– Мъртъв си.

Нападнах го светкавично. Забих коляно в кръста му. Той издаде нещо средно между кикот и писък. Побягнах към страничната линия, взех му суитшърта и си избърсах лицето с него. Върнах се на игрището, където се помайваха няколко момчета, включително двамата ми братя Нейтън и Джером.

– Какво чакаме? Хайде да приключваме!

Джером и Нейтън ме изгледаха предупредително. Чак когато приближих, забелязах, че един от приятелите им, Дейв, говори по телефона.

– Не е време за гаджета! Играем! – възмутих се.

Дейв се озърна, но очите му не спряха върху мен.

– Тихо, Чарли – просъска ми Нейтън. – Има нещо.

Приближиха още няколко момчета.

– Какво става? – попита ме Брейдън.

Свих рамене.

– Не знам. Изшъткаха ми. – Над рамото на Брейдън видях как Гейдж стои на стартовата линия и си подхвърля топката. Улови погледа ми и разпери ръце: „Защо се мотааете?“. Поклатих глава.

Най-после Дейвид прибра телефона.

– Отивам си. Баба...

– Каза ли ѝ, че играем? – прекъснах го.

– Починала е.

– О...

Дейв изглеждаше шокиран; очите му бяха просълзени.

– На колко години беше? – попитах.

Той разсеяно прокара длан по рамото си.

– На седемдесет и нещо. Не знам точно.

– Какво е станало?

– Разболя се от рак. Знаехме какво предстои. Но не знаехме кога.

– Гадно... – Разтрих длани и се озърнах. Всички пристъпваха от крак на крак. Чудеха се какво да кажат. – Ще довършим ли мача?

Брейдън ме сръга с лакът.

– Какво? Тъкмо ще го разсеem. Остават само пет минути. Не може да спрем сега.

– Чарли. – Джером ме изгледа с протоколното си изражение на смръщен голям брат.

В същия момент Нейтън ме хвана за едната ръка, Брейдън – за другата, и заедно ме дръпнаха настрани от групата.

– Какво толкова...

Не успях да се изкажа. Брейдън ми запуши устата с длан.

– Точно ние знаем какво толкова – процеди през зъби Нейтън. – Покажи малко разбиране.

Ухапах Брейдън по пръста и се освободих от хватката му.

– Разбирам отлично. Някаква възрастна жена е умряла от тежка болест.

Брейдън се пресегна, вероятно да ми запуши пак устата. Отдръпнах се.

– Шшшт! – просъска Нейтън и погледна над рамото ми. – Дръж се прилично.

– Добре. Кажи на Дейв, че съжалявам.

Обърнах се и хукнах право към пътеката през парка. Втурнах се по нея. Защо да разбирам какво преживява Дейв? Понеже някой в живота му е умрял, както и някой в моя ли? Няма нищо общо. Мама умря на трийсет и една. Не успях да я опозная. Прекарах някакви си шест години с нея. Шест години, които почти не помня.

Гърдите ми се свиха. Едва си поемах дъх. А това пречи на тичането. Ядосах се. Никога не ми е било трудно да тичам. Насилих се да продължа да тичам, докато дишането ми се успокои. Отне доста време.

Прибрах се вкъщи. Слънцето вече беше високо в небето. Бях

плувнала в пот. Брейдън беше в двора. Мокра от душа, кестенявата му коса изглеждаше черна. Той беше малко по-висок от братята ми и някак по-върлинест. Имаше обаче широки атлетични рамене.

– Здравсти. По-добре ли си? – попита ме.

– По-добре ли миришеш? – Усмихнах се.

– Това „да“ ли е?

– Добре съм. Смахната съм и такава ще си остана. Но това го знаем всички.

Брейдън сви устни. Мразеше думата „смахнат“. Така наричахме баща му – е, така го наричаше Брейдън и ние се съгласявахме. Явно думата беше запазена за баща му, твърде обидна да се използва за други хора.

– Как е Дейв?

– Джером го закара у тях. Сигурно го е успокоил.

– Какво му е на Джером? Две години в колежа и внезапно стана баща на всички.

– Брат ти винаги е бил добър слушател.

Нима? Брейдън пък откъде знае? Посочих алеята пред къщата им, където стоеше паркиран бял пикап.

– Баща ти се е прибрал по-рано?

Брейдън погледна назад и махна с ръка. Отпъди като досадна муха въпроса, който очевидно не заслужаваше отговор. После се обърна към мен.

– Какво ще правиш сега? – попита.

– Ще се къпя. – Посегнах да отворя входната врата. – Чао.

Той ме спря.

– Мама има рожден ден. Довечера ще излизаме. Ще ходя в мола да ѝ избира подарък.

– Добра идея.

Понечих пак да отворя вратата.

– Какво да ѝ купя?

– Мен ли питаш? – Засмях се. – Забавно.

– Трябва ми мнение на момиче.

– Ами намери някое момиче тогава.

– Както и да е... Искаш ли да дойдеш с мен?

– В мола? – Погледнах го. Имаше нещо в очите му. Брейдън

е загадка, но понякога успявам да го разчета. В момента ме съ-
жالياваше. А съжалението ме ядосва. – Виж, Брейдън. Нищо ми
няма. Не бой се.

Освен това, ако ми се говори с някого, брат ми Джером е
отличен слушател, нали?

Брейдън вдигна помирително ръце.

– Добре де...

Очите му казваха: „Сигурно имаш много студено сърце, Чарли“.

Бях напълно съгласна с него.

3.

Нейтън отговаряше за вечерята и тъкмо вадеше нещо от рода на паста с месо от фурната. Като по даден знак татко влезе от гаража в кухнята. Очите му веднага се насочиха към масата, и по-точно към мен. Челото му се сбърчи. Почудих се кой ли от братята ми ме е изпял и защо татко е толкова угрижен. За бога, какво ги прихваща? Ако се бях разплакала за бабата на Дейв, животът ми щеше да е далеч по-лесен днес. Реших да упражня фалшиви сълзи.

Татко е приятен човек през повечето време. В полицейска униформа обаче, съчетана с това изражение, ме ужасява.

Той наниза ключовете на кука до вратата, после си разкопча колана и го провеси на закачалката. Тежният фенер се удари в стената.

– Чарли... – подхвана татко с изморен глас.

– Съжалявам – промърморих и не пропуснах да изгледам кръвнишки братята си. Гейдж ми се ококори най-невинно.

– Така и трябва. Но този път това не е достатъчно.

– Този път?

И преди ли съм била груба с роднини на друга баба?

Татко се приближи до масата и плесна върху плота розовия ми фиш за превишена скорост. О... По-зле е от безчувствието ми. Простъпката е по-сериозна. Нарушение на закона.

Опитах да се измъкна.

– Не забелязах знака за ограничение на скоростта. И не го видях. Дебнеше в глуха уличка. Това не е ли незаконно? Все едно ми поставя капан или нещо такова? Нейтън? Законът позволява ли го?

Нейтън прикри усмивката си. Сложи кана студена вода вър-

ху масата. Следващата година Нейтън отива в колеж. Крайната му цел – да стане адвокат.

Татко не откъсваше очи от мен.

– Защо не ми каза?

– Извинявай.

Трябваше да му кажа. Винаги беше по-лошо, когато се случи да разбере от външен източник.

– Това е втори фиш за два месеца. Без да броим онези, от които си се отървала, споменавайки името ми.

Сведох глава да скрия горещината, плъзнала по бузите ми. Стигаше ми, че са ме хванали. Не беше нужно братята ми да ми се присмиват, задето съм се изчервила. Татко имаше право. Спираха ме доста пъти. Винаги вмъквах името му за своя изгода.

– Знаеш ли колко ме zlepоставяш? Глобяват дъщеря ми за превишена скорост! И разбирам от колега!

– Извинявай.

– Не е само това! Напът си да ме разориш!

Заби пръст в розовата бланка. Показалецът му сочеше цифрата, написана с неговия почерк – 264 долара. Ококорих се. – Сама ще си платиш глобата!

– Но, татко!

– Миналия път не си научи урока, защото извадих парите от *моя* джоб. Сега ще платиш и двата фиша плюс допълнителните сто долара месечно за застраховката.

– Нямам толкова пари!

– Тогава си намери работа.

– Как? Баскетболният лагер започва след седем седмици, после тръгвам на училище... И на тренировки по софтбоул.

– Татко – намеси се Гейдж със завладяващата си усмивка, този път в моя защита. – Чарли е малка. Не я карай да работи. Няма да се справи.

Е, не очаквах точно такава защита.

– Не се бъркай, Гейдж – отсече татко.

Гейдж отдаде чест.

– Да, сър.

Татко го изгледа смръщен, но както всички други, и той не можеше да му се сърди дълго. Обърна се към мен.

– Ще измислиш нещо. Решението ми е окончателно.

Татко си каза тежката дума, излезе от кухнята и отиде в стаята си да се преоблече. Братята ми се втреничиха в мен. После, сякаш са преброили до три, се разсмяха едновременно.

– Много смешно – троснах им се. – Все едно не са ви спирали за превишена скорост.

Нейтън вдигна ръка.

– Никога.

Разбира се.

– Два пъти – обади се Джером.

Погледнах към Гейдж. С него бяхме най-близки и освен това си приличахме най-много.

– Няколко пъти – сви рамене той. – Но не са ме глобявали. Важното е да си по-тиха от тревата, Чарли. Да се правиш на невинна. Ченгетата не обичат да им се репчиш.

– Откъде знаеш, че съм се репчила?

Тримата пак се разкикотиха. Звън на телефон прекъсна поредния рунд на смеха. Гейдж скочи от масата и побърза да вдигне, преди да се включи гласовата поща. Татко се върна в кухнята. Домашните дрехи бяха променили и настроението му. Наведе се и ме целуна по темето. Дали ще ми отмени наказанието? Веднага получих отговор на неизречения си въпрос.

– Започвай да търсиш още от утре. – После погледна към Гейдж. – Прибирай телефона.

Смъкнах се унило на стола и разчовърках с лъжицата спагетено творение на Нейтън. Татко каза молитва (двайсетгодишният стаж в полицията го беше научил на страх от Бога) и всички нападناхме чиниите. Вечерята въкщи е състезание. Не ядеш ли бързо, губиш ценно време.

Лежах в леглото с крака върху таблата, хвърлях топка за тенис по стената и я хващах. Действието се повтаряше до безкрай. Някой почука по вратата, само веднъж. После този някой влезе вътре. Предположих, че е Гейдж – единствен той никога не до-

чакваше отговор. Извърнах глава назад и го видях обърнат наобратно точно преди да скочи и да се приземи върху косата ми. Избутах го и той се претърколи настрана.

– Работа, а?

– Не ми говори!

– Този ден ще влезе в историята, знаеш. Татко заповядва на едното си дете да се хваща на работа!

– Наистина. Какво стана с „училището е най-важната работа“ и „спортът изплаща колежа“?

– Явно някой с прякор Скоростомера го е разубедил. – Гейдж замълча. После както винаги откри нещо положително в ситуацията (в това отношение не си приличаме) и добави: – Да си намериш работа, е далеч по-добре, отколкото да те оставят под домашен арест. Въздухът къщи щеше да те изсуши. Не си свикнала да го дишаш. Направо щеше да увехнеш и да загинеш!

Е, чашата не е никак пълна, но водата стига горе-долу до половината.

Гейдж отметна перчема от челото си.

– Мога да ти предложа експертна помощ.

– Каква?

– Ще ходя с теб на обиколки из магазините, ще ти посочвам откъде да вземаш формуляри за кандидатстване, ще попълвам името ти в правоъгълничетата. Услужлив съм, нали?

– Какво щях да правя без теб?

– Болезнено е дори да си го помисля. Вероятно щеше да изсъхнеш и да увехнеш.